

Περί Αγάπης

[Ορθοδοξία](#) / [Πνευματική Ζωή](#)

[Δρ. Γεώργιος Ν. Κόϊος, Ιατρός-Ενδοκρινολόγος](#)

Η περίοδος της Μ. Τεσσαρακοστής που διανύουμε, καθώς και τα ανησυχητικά κοινωνικά φαινόμενα που παρατηρούνται σε παγκόσμια κλίμακα, προκαλούν και προσκαλούν τον άνθρωπο να προβληματισθεί και να αναλογισθεί γιατί το σύνολο σχεδόν της ανθρωπότητας βρίσκεται σε αναβρασμό. Η ένταση στις σχέσεις μεταξύ μας και μεταξύ εθνών, η εμπάθεια και μισαλλοδοξία στο εσωτερικό των κρατών και μεταξύ των διαφόρων λαών είναι σε ημερήσια διάταξη. Το αποτέλεσμα είναι οι συγκρούσεις, άλλοτε άλλων διαστάσεων, με θύματα τους ίδιους τους ανθρώπους και το χειρότερο τα θύματα ανήκουν στις ασθενέστερες ομάδες των ανθρώπων, οι οποίες δεν έχουν καμιά ευθύνη και σχέση με την παραβατική συμπεριφορά των υπευθύνων, που δημιουργούν τις καταστροφές.

Που οφείλεται, όμως, όλη αυτή η σύγχυση και αναταραχή, η οποία συνεχώς χειροτερεύει; Υποτίθεται ότι στην εποχή μας ο άνθρωπος έχει προοδεύσει εντυπωσιακά σε όλους τους τομείς της κοινωνικής, πολιτικής, πολιτιστικής,

οικονομικής , επιστημονικής ζωής αλλά και σε κάθε τομέα δραστηριότητάς του. Δυστυχώς όλα τα επιτεύγματά του δεν έχουν εξασφαλίσει ειρήνη και ηρεμία τόσο σε προσωπικό, οικογενειακό, κοινοτικό και εθνικό επίπεδο , όσο και σε παγκόσμια διάσταση. Σχεδόν το σύνολο των ανθρώπων, όταν σκέφτονται νηφάλια αναρωτιούνται για την αιτία αυτής της κατάστασης.

Αν σταθεί κάποιος καλόπιστα, διαπιστώνει αβίαστα ότι αιτία όλων των δεινών που συμβαίνουν είναι η έλλειψη αγάπης.

Συμβαίνει δε το εξής παράξενο. Στην καθημερινή μας ζωή η έκφρασή της λεκτικά γίνεται με πληθωρικό τρόπο. «Αγάπη μου» οι γονείς, ιδίως η μάνα προς τα παιδιά, «αγάπη μου» οι σύζυγοι μεταξύ τους, «αγάπη μου» με πάθος οι ερωτευμένοι, «αγάπη» οι φίλοι, « αγαπητέ ή αγαπητοί», προσφώνηση σε όλες τις εκδηλώσεις και γενικά υπάρχει τόσο μεγάλη χρήση της ώστε, λογικά, έπρεπε να αποτελούμε μια κοινωνία αγάπης. Στην πράξη όμως όλοι αντιλαμβανόμαστε την αντινομία. Η έκφραση της αγάπης έχει παρανοηθεί και την εκφράζει ο άνθρωπος με τον τρόπο που αυτός αντιλαμβάνεται την έννοιά της. Πίσω από την εκφραζόμενη αγάπη υπάρχει το «εγώ», το οποίο εκδηλώνεται άλλοτε με αδρό τρόπο και άλλοτε με πολύ λεπτό και «ευγενικό».

Ας εξετάσουμε για λίγο τον τρόπο έκφρασής της στο πολύ στενό περιβάλλον.

Μεταξύ των συζύγων: Παλιότερα μέσα στον γάμο, στην εποχή μας πολύ πριν τον γάμο - είναι μια πραγματικότητα - πόσοι όρκοι αγάπης δίνονται. Αγάπης δίχως όρια. Τόσο έντονης που το ζεύγος δεν μπορεί να κρατηθεί στην εκδήλωσή της , σε σημείο που να ασχημονούν πολλές φορές σε δημόσιους χώρους. Μπορεί να υπάρξει

ακόμη και καρπός της. Μπορεί να ακολουθήσει και γάμος. Σε άλλοτε μικρό άλλοτε μεγαλύτερο χρονικό διάστημα , σε ένα μεγάλο μέρος των ζευγαριών αρχίζουν οι γκρίνιες. Ανακαλύπτουν ασυμφωνίες χαρακτήρων. Και παρά την ύπαρξη και παιδιών κινούν διαδικασίες διαζυγίων. Οι όρκοι, το πάθος, ο δεσμός τους ράγισαν.

Αγάπη είναι αυτή;

Γονείς και παιδιά: Πως να περιγράψει κανείς τις σχέσεις μας με τα παιδιά. Την συμπεριφορά ένθεν και ένθεν, αν και το βάρος είναι από την πλευρά μας, την μεριά των γονιών, την ζούμε σε καθημερινή βάση. Είναι κοινωνικό φαινόμενο με δραματικές επιπτώσεις. Συμβαίνει σε μεγάλο ποσοστό, οι προτεραιότητες ημών των γονιών να είναι άλλες από την φροντίδα των παιδιών μας. Η δουλειά μας, η καριέρα μας, οι σχέσεις μας, οι κοινωνικές υποχρεώσεις και γενικότερα ο «καθωσπερισμός» και η προσωπική επιτυχία να αποτελούν τον στόχο μας, σε σημείο που να θεωρούνται τα παιδιά ως εμπόδιο στην ανέλιξή μας. Η παραβατική συμπεριφορά των παιδιών μας – που αποτελεί και ένα σήμα προειδοποίησης να στρέψουμε την προσοχή και το ενδιαφέρον σε αυτά – μας ενοχλεί περισσότερο γιατί χαλάει την «καλή μας εικόνα» προς το περιβάλλον μας, μας προσβάλλει. Αντί να πονάμε που το παιδί μας υποφέρει μάλλον από έλλειψη πραγματικής αγάπης και εκπέμπει σήμα κινδύνου με την συμπεριφορά του, εμείς αγαπάμε περισσότερο την δική μας εικόνα και «μας την δίνει», συγχωρέστε με για την

έκφραση, η συμπεριφορά του παιδιού μας. Αραδιάζουμε τις θυσίες που έχουμε κάνει για αυτά και παραπονιόμαστε ότι εισπράττουμε την αγνωμοσύνη τους.

Αγάπη είναι αυτή;

Συμπεριφορά στους γονείς: Ας είμαστε ειλικρινείς. Τους γονείς μας, τους παππούδες και τις γιαγιάδες, ένα μεγάλο ποσοστό, πιθανόν το μεγαλύτερο, θεωρούμε ως βάρος. Μακάρι να κάνω λάθος. Ο πεθερός και ιδίως η πεθερά είναι βάρος. Οι άνθρωποι που μας έφεραν στον κόσμο, μας μεγάλωσαν με θυσίες ανάλογες με αυτές που εμείς προβάλλουμε στα παιδιά μας, είναι βάρος. Και οι καημένοι οι γονείς το μόνο που κάνουν είναι να προσεύχονται για τα παιδιά τους και τα εγγόνια τους, να βοηθούν όταν και όπως μπορούν, με αντάλλαγμα ένα χαμόγελο και ένα γλυκό λόγο. Κάποτε θα εισπράξουμε ανάλογη συμπεριφορά, ακριβώς όπως την εκδηλώνουμε.

Αγάπη είναι αυτή;

[Διαβάστε ολόκληρη τη μελέτη εδώ](#)

<https://bit.ly/2luBhlh>